Píseň padlých - Maxa, Martin

Jako stín časů dávno zašlých
pár bílých chryzantém
v klopě nosím, nosím...
Sláva vítězům, čest padlým,
ať je hýčká matka zem,
moc ji prosím, prosím...

Jak slova závětí je vymazal dávno čas,
déšť uhasil žízeň a z tváří špínu smyl
Teď kdesi v zásvětí souká jim sníh a mráz
z ledový příze na rubáš sváteční

Až naplní se tvůj pohár času
a život příští nevydá
než na pár vteřin, vteřin...
Stačíš se lásko má jen z krvavý kůže svléct,
osedlat vážku a z černý špíny měst
i se svým trápením se naposled vzhůru vznést,
až jen zrnko hrášku spatříš z výšky hvězd